

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **L. Z.**, zastoupeného JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem se sídlem v Brně, Vránova 39, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2006, č. j. 56 Az 275/2006 - 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Martinu Šmerdovi, advokátovi se sídlem v Brně, Vránova 39, **se p ř i z n á v á** odměna v částce 5712 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 8. 2006, č. j. OAM-916/LE-PA03-PA03-2006, jímž byla dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc, zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana

individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že jeho žaloba měla být Krajským soudem v Brně (dále jen „krajský soud“) řádně meritorně projednána, neboť její důvody byly řádně uvedeny. Pokud krajský soud žalobu odmítl jen proto, že neobsahovala náležitosti vyžadované zákonem, je takové rozhodnutí dle názoru stěžovatele nezákonné. S otázkou příliš obecných žalobních námitek či pouhých odkazů na zákonná ustanovení se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, publikováno na www.nssoud.cz, a především v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS. Argumentuje-li stěžovatel na podporu svých tvrzení v doplnění žaloby rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 5 Azs 211/2004 - 58, není takový odkaz důvodný. V dané věci se totiž jednalo o procesně odlišnou situaci, kdy stěžovatelka namítala konkrétní pochybení správního orgánu spočívající v porušení ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu), v tehdy platném znění, a toto pochybení řádně a konkrétně odůvodnila ve vztahu k jejímu případu.

Co se týče dvou zásadních námitek uplatněných v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění ze strany ustanoveného zástupce, tj. námitky týkající se žalobního bodu v podobě odkazu na správní spis a údajně neustálené judikatury Nejvyššího správního soudu o náležitostech žalob proti rozhodnutí správního orgánu, pro jejich posouzení je nosný výše zmíněný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58. V něm se uvádí, že *„líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* Vydání rozsudků č. j. 5 Azs 113/2004 - 57 a č. j. 4 Azs 149/2004 - 52, které zástupce stěžovatele použil jako příklad nesourodé judikatury Nejvyššího správního soudu, časově předcházelo zmíněnému rozhodnutí rozšířeného senátu. Ten v této věci beze zbytku splnil svou úlohu v rámci sjednocování judikatury a zaujímání závazných právních názorů (dospěje-li senát Nejvyššího správního soudu při svém rozhodování k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru již vyjádřeného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) a dotyčná námitka se tak stala bezpředmětnou.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2006, č. j. 56 Az 275/2006 - 23, zástupce z řad advokátů JUDr. Martin Šmerda, advokát se sídlem v Brně, Vránova 39. Ustanovenému zástupci stěžovatele byla přiznána odměna v celkové částce 5712 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé) dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud se neztotožnil s právním názorem ustanoveného zástupce a jako samostatný úkon právní služby neposoudil studium spisu, které s přihlédnutím k okolnostem případu pořádl pod přípravu zastoupení klienta. Odměna byla vypočtena dle ust. § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bod 5., advokátního tarifu tak, že za každý z úkonů činí odměna 2100 Kč a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu osvědčil a požádal o přiznání této součásti odměny, byla k přiznané odměně připočtena i příslušná daň z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu